

Arrest

nr. 45 403 van 25 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 11 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeuner afkomstig uit Vranje en bent u Servisch staatsburger.

Op vijfjarige leeftijd trok u samen met uw moeder E.(...) A.(...) en stiefvader D.(...) D.(...) naar Duitsland, waar u dertien tot veertien jaar woonde. Uw stiefvader stierf er in 1999.

In 2003 werd u gerepatrieerd naar Servië. Bij aankomst werd u in hechtenis genomen in een gevangenis voor militairen. U werd ondervraagd naar uw eventuele banden met een Albanese commandant Jashari uit Kosovo. U werd ervan verdacht Albanees te zijn en u werd bevraagd over uw komen en gaan zonder identiteitsdocumenten. U werd er mishandeld. U kreeg een Servische advocaat aangesteld die onderzocht of u daadwerkelijk banden met de Kosovaarse commandant Jashari had, of u familie in Bujanovac had en of u wel van Roma-origine was. De advocaat verklaarde voor de rechtbank dat u inderdaad Roma was.

Na zes tot zeven maanden werd u vrijgelaten en ging u uw grootmoeder Raima Emini opzoeken in een vluchtelingenkamp in Bujanovac.

Uw moeder was ondertussen naar Frankrijk vertrokken.

U schreef zich in bij de organisatie van het kamp en ontving een soort identificatiedocument waarmee u eten kon krijgen. U bleef drie tot zes maanden in het kamp. Er werd in het kamp geregeld gevochten met Albanen en Serviërs en u werd constant lastig gevallen. Als er werd gevochten met Serviërs kwam de politie tussenbeide en lieten ze de Serviërs met rust, terwijl u en uw metgezellen geslagen werden. In 2004 of 2005 werd bovendien het kamp in brand gestoken.

Na enkele maanden in het kamp verliet u Servië. U verbleef de hierop volgende jaren telkens gedurende verschillende maanden in Bosnië, Macedonië en Kosovo. U schreef zich nergens in en reisde en verbleef illegaal.

U keerde soms terug naar Bujanovac om uw grootmoeder te bezoeken maar u verbleef nooit langer dan enkele maanden in Servië.

U probeerde meermaals in Servië een normaal leven te leiden en op de markt te werken. Hoewel u en uw collega's een standplaats betaalden, kregen jullie telkens problemen met Serviërs. Zo kregen jullie boetes en werd jullie meegedeeld dat jullie gestolen koopwaar verkochten. Nochtans beschikten jullie wel degelijk over de aankoopbewijzen ervan en gaven jullie deze aan de politie af. Toen jullie verschillende keren voor de rechter verschenen, bleken deze aankoopbewijzen niet langer in het dossier te zitten, omdat de politie ze niet aan de rechter gegeven had. Uiteindelijk had u het recht niet meer om op de markt te staan. Eén keer kreeg u zelfs een voorwaardelijke straf van drie maanden, nadat de politie een vrachtwagen vol goederen van een man voor wie u werkte in beslag genomen had. In het kader van deze rechtszaken nam u nooit een advocaat onder de arm, omdat een advocaat evenmin iets kan ondernemen. Roma in Servië hebben immers geen rechten.

In 2009 vertrok u naar Duitsland om uw biologische vader, F.(...) J.(...), op te zoeken. Voorheen wist u niet dat uw vader nog leefde aangezien uw moeder u had verteld dat hij gestorven was, maar uw grootmoeder bracht u op de hoogte dat hij toch nog leefde. Zij bracht u terug in contact met hem. Uw reis werd georganiseerd en betaald door familieleden van uw vader uit België, Zweden en Duitsland.

In Hongarije werd u door de politie tegengehouden. Jullie chauffeur wist te ontsnappen. U gaf een valse naam op, namelijk E.(...) J.(...), en er werden vingerafdrukken en foto's genomen. U kreeg een identiteitsbewijs onder deze naam en u werd naar een opvangcentrum verwezen, waar u zich zou kunnen inschrijven. U vroeg echter geen asiel aan in Hongarije.

Een van de jongens met wie u naar Duitsland reisde contacteerde immers de chauffeur die jullie kwam oppikken en deze bracht jullie uiteindelijk tot Duitsland. U bleef twee tot drie maanden bij uw vader in Essen en bij uw broer E.(...) E.(...) in Krefeld. U vroeg asiel aan en uw vader en broer probeerden papieren voor u te krijgen. Na twee tot drie maanden werd u door de politie opgepakt, ondergebracht in een gesloten centrum in Heinzberg en naar Servië gepatriëerd.

U belandde na aankomst in Servië opnieuw in de militaire gevangenis, waar u wederom een Servische advocaat kreeg toegewezen. U werd nogmaals ondervraagd over uw banden in Kosovo en uw komen en gaan van de afgelopen jaren zonder identiteitsdocumenten.

Na ongeveer 8,5 maand werd u vrijgelaten en reisde u naar Sutomore (Montenegro) waar u zes tot zeven maanden verbleef en werkte. U gaf zich niet aan bij de gemeente en verbleef er illegaal.

U bleef niet in Servië omdat er veel onrecht was en u er niet kon werken.

Uw vader raadde u aan naar België te reizen en u hier in te schrijven. Uw reis werd nogmaals geregeld en betaald door uw familie in Zweden, die een chauffeur stuurde om u naar België te brengen.

Op 21 augustus 2009 vroeg u hier asiel aan.

U verklaarde niet naar Servië terug te kunnen keren uit vrees terug opgesloten te worden na aankomst, op straat te geraken en geen werk te kunnen vinden.

U legde geen documenten neer."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u uw identiteit geenszins op overtuigende wijze heeft aangetoond.

U legde ter staving van uw identiteit geen enkel document neer en verklaarde nooit Servische identiteitsdocumenten, zoals een identiteitskaart of paspoort, te hebben gehad (CGVS p. 2, 11, 14, 15), dit terwijl u bij uw vertrek uit Servië in 2009 nochtans meerderjarig was.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (toegevoegd aan uw administratieve dossier) blijkt echter dat Servische staatsburgers vanaf de leeftijd van 16 jaar verplicht zijn in het bezit te

zijn van een identiteitskaart. Om een identiteitskaart te verkrijgen dient de aanvrager zich persoonlijk aan te melden bij de politie (Ministerie van Binnenlandse Zaken (MUP)) met een geboorteakte en een bewijs van nationaliteit. Deze attesten worden uitgereikt door de plaatselijke bevolkingsdienst van de gemeente waar de betrokkene geboren is. U verklaarde weliswaar in Vranje om identiteitsdocumenten te zijn geweest maar deze nooit te hebben ontvangen. U moest wachten maar u had de documenten na twee tot drie jaar nog steeds niet gekregen, hoewel u geregeld navraag ging doen. Men zou u uiteindelijk gezegd hebben dat de Romakaart die u van het vluchtelingenkamp van Bujanovac had, voldoende was als identiteitsbewijs (CGVS, p. 14-16).

Dit strookt echter niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat elke burger van Servië recht heeft op een identiteitskaart en deze mits neerlegging van de nodige documenten zonder probleem kan krijgen.

Gezien u aangaf dat u bij uw geboorte in de gemeente Vranje ingeschreven werd en u bovendien in het Servische paspoort van uw moeder stond ingeschreven (CGVS, p. 15), is uw bewering dat u vanwege de gemeentelijke administratie geen identiteitsdocumenten kreeg niet zondermeer aannemelijk.

Dat dit niet aannemelijk is wordt voorts bevestigd doordat u verklaarde zowel in 2003 of 2004 als 2009 vanuit Duitsland naar Servië gerepatriëerd te zijn geweest (CGVS, p. 4, 7, 8, 9). Het is echter hoogst onwaarschijnlijk dat u vanuit Duitsland naar Servië gerepatriëerd zou worden als u er geen Servische identiteitsdocumenten kon voorleggen en er niet met zekerheid gesteld kon worden dat u daadwerkelijk Servisch staatsburger was.

Er dient dan ook besloten te worden dat u niet aannemelijk maakte waarom u uw identiteit niet kon aantonen.

Nochtans kan er redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn identiteit enigszins kunnen staven.

Het feit dat u uw identiteit helemaal niet aantoont, is bovendien een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, enz.).

Volgens uw verklaringen werd u na uw repatriëringen uit Duitsland in 2003 of 2004 en 2009 beide keren gedurende enkele maanden vastgehouden in de militaire gevangenis, waar u werd verhoord en geslagen.

Deze verklaringen zijn echter zeer onaannemelijk. Zo kende u de exacte reden van uw aanhoudingen niet. U dacht dat u omwille van uw familienaam ervan verdacht werd familie te zijn van de Kosovaarse commandant Jashari en dat de Serviërs dachten dat u Albanees was. Nochtans zat u telkens verschillende maanden vast (CGVS, p.7-8).

Het is dan ook weinig aannemelijk dat u, ondanks uw tweevoudige gevangenschap, niet duidelijk kon zeggen waarvan u precies beschuldigd werd.

In dit verband kan tevens opgemerkt worden dat commandant Jashari in 1998 in de Drenica-regio met zijn ganse familie door de Servische ordetroepen werd vermoord en dat het aldus weinig aannemelijk is dat de Servische autoriteiten u daarover anno 2003, terwijl u als kind uit Servië bent vertrokken, zouden ondervragen.

Daarnaast kon u van uw gevangenschap en de aanstelling van uw Servische advocaat geen enkel begin van bewijs voorleggen.

U gaf tijdens het gehoor van het Commissariaat-generaal overigens expliciet toe dat het geen probleem was om bewijs neer te leggen van uw vrijlating uit de gevangenis en de gegevens van uw advocaat (CGVS, p. 16, 21, 22). U kreeg hiervoor één week tijd.

Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u deze documenten vooralsnog – hoewel de termijn reeds is verstreken - niet heeft voorgelegd, noch dat u een plausibele verklaring aan het Commissariaat-generaal heeft meegedeeld voor het nog steeds ontbreken ervan. Er kan nochtans redelijkerwijs van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven.

Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat u uw opeenvolgende detenties in de militaire gevangenis van Servië niet aannemelijk gemaakt heeft.

U verklaarde sinds uw eerste terugkomst uit Duitsland in 2003 of 2004, nooit langer dan enkele maanden aansluitend in Servië te hebben verbleven en Servië ook niet goed te kennen (CGVS, p. 2, 3, 4, 5, 13).

In die korte tijd zag u echter dat Roma geen rechten hebben in Servië en had u zelf ook problemen. U haalde aan dat u constant lastig werd gevallen in het kamp in Bujanovac en dat er geregeld werd

gevochten tussen Roma, Albanezen en Serviërs. Als de politie tussen kwam, dan werden jullie door agenten geslagen en werden de anderen ongemoeid gelaten (CGVS, p. 17-18).

Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u in verband met deze problemen ondermeer met de politie, die al van de periode 2003-2005 dateren, nooit klacht indiende bij (hogere) autoriteiten (CGVS, p. 17). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt nochtans dat er in Servië verschillende stappen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie / politieel wangedrag aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren.

In 2007 of 2008 werkte u op de markt van Bujanovac waar u goederen verkocht. U betaalde voor uw standplaats en had een bewijs van aankoop van de door u verkochte goederen. U had echter toch problemen met de politie en moest meerdere malen voor het gerecht verschijnen. Op de rechtbank bleek een keer dat de aankoopbewijzen van uw koopwaar die u eerder aan de politie afgegeven had, niet langer in het juridische dossier staken. U kreeg eenmaal een voorwaardelijke straf van drie maanden en de vrachtwagen met goederen van de man voor wie u werkte werd ook eens in beslag genomen. De andere keren deed de rechter niets en mocht u naar huis (CGVS, p.18-19).

Betreffende deze problemen op de markt dient er echter vooreerst opgemerkt te worden dat, naast het feit dat u geen enkel bewijsstuk van de door u beweerde veroordeling neerlegde, het zeer onaannemelijk is dat u, zoals u verklaarde (CGVS, p. 18, 19), via de bank aankoopbewijzen kon verkrijgen en/of de handelsbelasting om op de markt te staan kon betalen aangezien u verklaarde, zoals hierboven reeds aangehaald, nooit over enig identiteitsdocument beschikt te hebben.

Gezien de geloofwaardigheid van het bestaan van deze bewijsstukken verkregen via de bank (aankoopbewijzen en/of betaling van handelsbelasting) ernstig op de helling komt te staan, is het dan ook weinig aannemelijk dat u dergelijke bewijsstukken van de bank aan de politie gegeven zou hebben. Het is bijgevolg evenmin aannemelijk dat de rechter naar deze bewijsstukken, die in het dossier ontbraken, gevraagd zou hebben (CGVS, p.18).

Hierdoor wordt dan ook de geloofwaardigheid van uw contacten met de politie en het gerecht in dit verband ernstig op de helling gezet.

Wat er ook van zij, u sprak in verband met uw problemen op de markt nooit een advocaat aan, ook niet toen u drie maanden voorwaardelijk kreeg. U verklaarde dat een advocaat niets voor u zou kunnen doen omdat dat Roma geen rechten hebben (CGVS, p. 19). Zo heeft men ondermeer geen recht hebben op werk en een beter leven (CGVS p. 5, 11, 12, 16, 17, 19).

Dat Roma geen rechten hebben is echter niet meteen in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Wat de algemene situatie van de Roma in Servië betreft dient weliswaar vastgesteld te worden dat uit deze informatie blijkt dat Roma in Servië inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, hetgeen zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol).

Er dient hierbij benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moent het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

*In dit verband dient er gewezen te worden op het feit dat Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aannam. Deze uitgebreide wetgeving maakt discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de Servische autoriteiten. Ook blijkt uit de beschikbare informatie dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie. **De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging.** Servië heeft ook bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling en dergelijke meer en verstrekt advies aan onder andere ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion.*

Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië.

De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van dien aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat - generaal zich baseert, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift z.d. op dat hij tijdens het verhoor op 23 april 2010 op het Commissariaat-generaal verklaard heeft het nodige te doen om aan de nodige documenten vanuit Servië te geraken, maar dat dit enige tijd zou vergen wegens zijn verblijf in de gevangenis van Antwerpen. Zijn raadsman heeft aan de ambtenaar van het Commissariaat-generaal gevraagd om hem een redelijke termijn te gunnen, doch meent dat dit niet gebeurd is daar de weigeringsbeslissing op 12 mei 2010, minder dan 3 weken later, genomen werd.

Verzoeker beweert nog in afwachting te zijn van de documenten die hij heeft opgevraagd.

Voorts vraagt verzoeker dat de Commissaris-generaal het asiëldossier van zijn moeder die in Frankrijk als vluchteling erkend zou zijn, opvraagt. Hij stelt dat zijn asiëverhaal gelijkaardig is aan dat van haar en zij wel een positieve beslissing heeft ontvangen. Volgens verzoeker is het voor de Commissaris-generaal "een kleine inspanning" om dit dossier bij de Franse asiëinstanties op te vragen.

Verzoeker herhaalt de problemen die hij in Servië als Roma zou hebben ondervonden, met name dat hij ondergebracht werd in vluchtelingenkampen, dat het hem onmogelijk werd gemaakt om professionele activiteiten te ontplooiën, dat hij ervan verdacht werd banden te hebben met de

Kosovaarse commandant Jashari, en vreest *“opgesloten te worden na aankomst, vervolgens op straat te geraken en geen werk te vinden”*.

Verder legt hij de Commissaris-generaal ten laste dat hij nalaat *“repercussies van de systematische discriminaties”* te betrekken in zijn beoordeling en herhaalt hiertoe wederom de problemen die hij zou hebben ondervonden bij het voeren van zijn handel op de markt.

Verzoeker laat gelden dat het voor hem onmogelijk is om te voorzien in zijn *“primaire levensbehoeften”* wat volgens hem strijdig is met artikel 3 EVRM; hij voert aan dat de Roma in Servië nog steeds systematisch gediscrimineerd worden.

Wat het ontbreken van zijn identiteitsdocumenten betreft, *“verwijst verzoeker naar hetgeen hij verklaard heeft tijdens het gehoor”*.

Verzoeker vraagt aan de Raad om de bestreden beslissing te vernietigen en de Commissaris-generaal te bevelen om het asiëldossier van zijn moeder op te vragen bij de Franse asielinstanties en hem een redelijke termijn te verlenen om bijkomende stukken te kunnen bijbrengen.

In ondergeschikte orde vraagt hij om van hem de status van vluchteling te erkennen, minstens aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande verzoekers grief dat hem door de Commissaris-generaal geen redelijke termijn werd gegund om documenten op te vragen en neer te leggen, terwijl volgens hem de ambtenaar belast met het onderzoek van zijn asielaanvraag hiertegen niet weigerachtig stond, leest de Raad in het administratief dossier dat verzoeker bij zijn verhoor op 23 april 2010 in de gevangenis te Antwerpen door een ambtenaar van het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag van 23 april 2010, p. 22) zelf verklaarde -toen hij zich dus reeds in detentie bevond- dat het voor hem geen probleem is om de nodige documenten te verkrijgen binnen de week: *“ik bel mijn vader en die geeft mij het nummer van mijn tante. Of als het nummer van mijn vader niet meer klopt, ik probeer het via mijn vriendin, zij heeft de sleutels van het appartement en zij kan de telefoonnummers bezorgen aan mij. Ik zal het echt proberen, in de week”*.

Aan verzoeker werd trouwens langer dan een week de mogelijkheid geboden om alsnog deze documenten neer te leggen, aangezien het verhoor plaatsvond op 23 april 2010 en de bestreden beslissing op 12 mei 2010 genomen is, bijna drie weken later.

Ter terechtzitting van de Raad op 23 juni 2010 werden trouwens ook geen documenten neergelegd.

Zijn uitleg dat hij nog steeds wacht op de documenten die door hem werden opgevraagd, wordt door de Raad niet aanvaard; verzoeker zet trouwens in zijn verzoekschrift ook niet uiteen welke concrete inspanningen of initiatieven hij in dit verband precies ondernomen heeft om alsnog aan dergelijke bewijsstukken te geraken.

Het feit dat hij zich in de gevangenis te Antwerpen bevindt, maakt geen geval van overmacht uit, verzoeker beschikt trouwens over de bijstand van een advocaat die ook aanwezig was bij zijn verhoor op 23 april 2010..

Hierbij kan ook gewezen worden op het feit dat verzoeker reeds in het formulier "vragenlijst" van 21 december 2009 (zie p. ,1. Voorafgaand advies) gewezen werd op het belang van al het mogelijke te doen om bewijsstukken bij te brengen.

Bovendien kan van de asielzoeker verwacht worden dat hij op eigen initiatief een invulling geeft aan het principe dat diegene die iets beweert, daarvan het bewijs dient te leveren.

In acht genomen wat voorafgaat is de Commissaris-generaal niet onredelijk geweest.

Dit geldt trouwens ook als antwoord op de grief van verzoeker dat de Commissaris-generaal nagelaten heeft het dossier van de moeder van verzoeker waarvan volgens hem de vluchtelingenstatus in Frankrijk erkend werd, bij de Franse autoriteiten op te vragen.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in de eerste plaats bij de asielzoeker zelf rust en het niet de taak is van de Commissaris-generaal om de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Ook dient elke asielaanvraag individueel onderzocht te worden op eigen verdiensten.

De bewering van verzoeker dat het asielverhaal van zijn moeder "*quasi-identiek is aan dat verzoeker*" (zie het verzoekschrift, p. 4) is onjuist. Inderdaad zo verzoeker zijn asielrelaas in essentie samenvat (zie het verzoekschrift, p. 3) alsdat hij in 2003-2004 en in 2009 in de gevangenis werd opgesloten wegens vermeende associaties met de Kosovaarse commandant Jashari en het hem onmogelijk werd gemaakt om zijn activiteiten op de markt uit te oefenen, blijkt uit zijn relaas niet dat zijn moeder deelgenoot was van die moeilijkheden. De Raad stelt trouwens vast dat uit het relaas van verzoeker blijkt dat zijn moeder hem reeds in 2004, enkele maanden na de repatriëring naar Servië, achtergelaten had en nog vóór zijn vrijlating uit de gevangenis naar Frankrijk was vertrokken zodat verzoeker bij zijn grootmoeder diende in te trekken.

Er is dus geen grond noch om de Commissaris-generaal te bevelen verzoeker meer tijd toe te staan om documenten voor te kunnen leggen, noch om inlichtingen te vragen aan de Franse Republiek omtrent het asiëldossier van de moeder van verzoeker.

Verzoeker bewijst trouwens zijn identiteit niet zodat er zelfs geen bewijs is van de gezinsband tussen hem en de vrouw die in Frankrijk erkend zou zijn.

2.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zich louter beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Het komt immers aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te verklaren en te weerleggen. Verzoeker komt met zijn aanvoeren dat de Roma in Servië nog steeds systematisch gediscrimineerd worden, niet verder dan een loutere bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt. De beweerde onmogelijkheid om te voorzien in zijn primaire levensbehoeften wordt niet aangenomen.

De Commissaris-generaal heeft duidelijk en omstandig de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad verwijst dan ook naar de motivering in de bestreden beslissing dewelke hij beaamt en overneemt.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees koestert voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

Op de opmerking van verzoeker dat de Commissaris-generaal verwijst naar wetgevende initiatieven en stelt dat er een gestage vooruitgang is in het bevorderen van de mensenrechten van Roma maar flagrant voorbijgaat aan de bestaande discriminatie van de Roma in Servië, en dat de vaststelling dat er wetgevende initiatieven zijn uiteraard niet betekent dat de discriminerende praktijken niet meer zouden bestaan, verwijst de Raad naar artikel 48/5, §2 van voormelde wet van 15 december 1980 dat stelt dat bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wordt wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffende juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. De Raad verwijst naar de argumentatie dienaangaande in de bestreden beslissing; meer bepaald het besluit dat **“De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging”**.

Derhalve worden van verzoeker zowel de erkenning van de vluchtelingenstatus als de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende juni tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE